

Kasım 2010 yılında Finansbank Private Sanat Sayfası'nda Didem Yazıcı ile yaptığım söyleşi;

Resimlerin, kendi mütevazı öykülerini anlatan yalın, gösterişsiz ve ince estetik değerleri olan çalışmalar.. Onlarda 'inci küpeli kız'ın zarifliği ve kavramsal sanatın ağırlığı var. Seni soyutladığın bu minimal 'an'ların resmini yapmaya iten ne oldu?

Resim yapmak kendi varlığını başka bir biçimde ortaya koyma çabası aslında. Sanat yaşamdan ayrı tutulamaz diye düşünüyorum. Birçok sanatçı gibi ben de resmi, kendi yaşamsal deneyimlerimi aktarmama yardımcı olacak bir yöntem olarak görüyorum ve bu deneyimlerden yola çıkarak seçtiğim kavram ve biçimleri soyutlayarak onları resim diliyle ifade etmeye çalışıyorum. Beni tetikleyen, harekete geçiren birşeyler oluyor her zaman. Dinlediğim müzik, bir şarkı sözü, izlediğim bir film, bir karakter ya da günlük yaşamda karşılaştığım herhangi bir detay da resmimi etkiliyor ve besliyor.

Herkesin yaşadığı duyguları, belirli 'an'lar belirleyerek resimlerinde tasarlayıp, yeniden yaratıyorsun. Kuş sürüsünün uçuşu, denizin yükselmesi, orman kalabalığı, su damlaları..Duygunun, doğa üzerinden sanatsal bir biçimde dönüştürülmesi sanat tarihinde sıkça yeri olan bir yaklaşım. Sanatın en 'pür' ve saf haline işaret ediyor...

Boş bir tuvalin karşısına geçtiğinizde aslında bütün varlığınıza orada olmak ister, onun hem efendisi hem kölesi olursunuz. Bu süreç tıpkı romantiklerin doğa karşısında insanın yalnızlığını ele almaları gibi geliyor bana. Resim derinleştikçe kendi içine kapanıp ayrı bir varlık haline gelebilir. Sizi ele geçirmesine izin verdiğiniz noktaya sizin resmi ele geçirdiğiniz nokta arasındaki gerilim iyi bir resim olup olmadığını belirliyor bence. O an hem bir çeşit ritüel hem bir savaş gibi gelir bana ama burada yenik düşen siz olsanız da aslında kaybetmiş sayılmazsınız her zaman.

Suluboya resimlerin, yağlıboya çalışmalarına göre çok daha soyut ve birbirini yineleyen bir diyalog ve seri yaratıyor.. Farklı resimsel malzemelerin, sanatındaki etkisinden söz eder misin?

Suluboya işler henüz üniversite yıllarında ortaya çıkan ilk çalışmalar. Çektiğim bazı fotoğraflardan referansları olan, soyutlamalar yaparak ürettiğim renkli işler. Beni belli bir yere ulaştırdığına inandığım noktada bırakıp içlerinden yirmi-yirmibeş tanesini seçip çerçeveledim. Benim sürecim içinde, bana yol göstermeleri açısından önemli bir yerde duruyorlar. Her farklı malzeme sınırları ve olasılıkları görmek adına geçirdiğiniz bir deneyim oluyor. Aynı zamanda üzerinde çalıştığım bir fikrin ya da bir duygunun nasıl farklı ifade bulabileceğini gösteriyor bana. Sanatın bu geçişken ve olasılıklı yapısının benim üretimimi destekleyen bir yanı var.

2007 senesinde, en önde gelen sanat kurumlarından New York Üniversitesi, Görsel Sanatlar Okulu'nda burs kazanıp atölye çalışması yaptın..Bu deneyimden bahsedermisin, sen de neler bıraktı?

New York kadar renkli, çok uluslu ve sanatsal açımları fazla olan bir yerde olmak sadece orada bulunup gözlem yapmak için bile önemli. School of Visual Arts'da o zamana kadar deneyimlemediğim ama referansları tuval işlere de gönderme yapan bir enstelasyon çalışması hazırladım. Gitmeden önce projeyi kafamda biçimlendirmiştim. Yola çıktığım andan itibaren bir günlük tutar gibi fotoğraf çekmeye başladım. 'Open Studio' sergisinde sesle kodlanmış bir led pano ve fotoğraflarla bir enstelasyon çalışması gösterdim. Bu işin biçim ve içerik yapısı benim daha sonraki projelerimi de etkiledi.

Atölyeni ziyaret ettiğimde, çalışma yöntemlerinden bahsetmiştin. Kimi zaman denk geldiğin eski bir fotoğraf ya da bir aile anısından esinliyorsun..

Evet, işlerim yaşamdan ve hayata dair detaylardan besleniyor. Bu yüzden bana ait olsun olmasın eski bir fotoğrafı saatlerce inceleyebilirim ya da başkasına basit gelebilecek bir anıyı sıkılmadan dinleyebilirim. Tesadüfen karşıma çıkan şeyler oluyor mesela, yaz başında Berlin'e gittiğim sırada şehirde dolaşırken bit pazarındaki bir rus sahafta kitap karıştırıyordum ve birkaç fotoğraf buldum. Bazen bir şarkı duyarsınız ya da okuduğunuz kitaptaki bir cümle sizin hissedip bir türlü dillendiremediğiniz bir şeyi tarif eder, heyecanlandırır ve rahatlatır sizi, benzer bir duyguyu içeriyordu o fotoğraflar, benim o an'ki gerçekliğimle örtüşüyordu. Zaten benimdiler sanki, satın aldım ve şu an onlarla ilgili bir iş hazırlıyorum.

Özellikle tuval resimlerin çoğunlukla büyük boyutlu, göz dolduran ve izlenmesi keyif veren çalışmalar. Yaptığınız araştırmaya göre şu ana kadar satışı olmayan tuval resmin olmaması. Koleksiyonerler ve sanat severler tarafından bu denli ilgi görmek, sanatına nasıl yansıyor?

Herkes bir resimden, kendi deneyimlerinden yola çıkarak bambaşka çağrışımları olan bir noktaya varabilir. Kendi kişisel tarihimden yola çıkarak oluşturduğum ve içselleştirdiğim bir takım kavram ve durumların karşılığı olan resimlerin ilgi görüyor olması izleyicinin de işlerde kendinden birşeyler bulduğunu, hissettiğim ve önemsemiğim şeylerin paylaşıldığını gösteriyor ve resim yaparken yaşadığım yalnızlık duygusunu hafifletiyor. İzleyiciyle bir noktada benzer bir ruh hali ya da bakış açısı yakalayabiliyorsam doğru yoldayım diyebilirim ve bu karşılıklı olarak diyalog kurabiliyoruz demektir sanırım.

Gelecek sergin için incelikli bir çalışma içindesin. İzleyicileri neler bekliyor?

Önümüzdeki yıl için hazırladığım sergi projesi benim ilk solo sergim olacak. Yavaş ve kendiliğinden gelişen bir süreç içinde şimdiye kadar biriktirdiğim birçok şey ve kendimi ifade etmekle ilgili bir açılım sağlayacak diye düşünüyorum. Ağırlıklı olarak resim üretmeye devam ediyorum ama daha önce deneyimlemediğim bir takım farklı malzemelerle de oluşturacağım bir sergi olacak.. Bir takım notlar alıyorum, gözlem yapıyorum ve biriktiriyorum, bu şekilde gelişiyor. Benim için bile sürprizli olacak...